

O statuie fragila.

Silviu S

Am creat o dată o statuie..

Am pus-o pe un stand, pe un stand înalt..

Am fost absorbit de statuia mea,

De frumusețea ei, de grandoarea ei.

Dar, din păcate.. și fragila era.

A fost frumusețea mea, creația mea, standul meu.

Aveam grija de mica mea artă, s-o pun la vedere, sa straluceasca
in lumină,

Zi și noapte.

Atât de mândru... atât de mândru. - am fost.

Într-o zi, standul s-a cutremurat și statueta s-a spulberat

.. Standul A fost gol. Asta-i tot.

Am fost în stare de șoc, dar nu am suferit.

Nu am plins pentru pierderea mea.. nu am jelit,

Pace si calm.. A fost acolo..

În confort.

Standul gol. Nu-i bun acum de nimic!

Ochii mi-au fost coboriti la pământ.

Sa vad.. cu sufletul meu..

Sculptura fericirii,

Veșnica laudă,

Bucuria, bucuria pură a privirii mele,

Dumnezeu pe cruce!

lacrimi picurind, sânge picurind

Pentru statuia mea fragilă,

Pentru a mea suferinta.